

“Οτε προέβλεπεν εἰς τὸ παράθυρον, ὁ δροσερός ἀὴρ ἔλουσε τὸ μέτωπόν του, ρίπτων δ’ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς ὁ Μάξιμος παρετήρησεν ὅτι ἡ ροδοδάκτυλος ἡὼς εἶχε πρὸ δύο ὥρων ἀνοίξει τὰς πύλας τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐπιεν ἐν ποτήριον ἰσπανικοῦ οἴνου καὶ ἀπεθαύμασε τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐκτεινομένην κοιλάδα τοῦ Γουέρ.

Ἡ ἡμέρα προσημνύετο ὠραία.

Ἄνωθεν τῶν νεφῶν, τῶν σχηματιζομένων ἐκ τῆς οὐμῆλης τοῦ τελματώδους καὶ χθαμαλοῦ ἐδάφους, ὁ οὐρανὸς ἐφαίνετο κυανοῦς καὶ ἀπαστράπτων.

Ἦτο ἡ ἐβδόμη καὶ ἡμίσεια περίπου τῆς πρωίας.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σαῖν - Ζιλδὰς ἐξηγείροντο. Οἱ κηπουροὶ μετέβαινον εἰς τὸ ἔργον των, εἰς δὲ τοὺς σταύλους ἤκούοντο φωναὶ καὶ χρεμετισμοί.

Ὁ Μάξιμος ἦν βεβουλισμένος εἰς σκέψεις, ὅτε παρετήρησεν ἵπποκόμον ὀδηγοῦντα εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ πύργου ἐξαίσιον μέλανα ἵππον.

Ἦτο ὁ Βινίκ φέρων ἔτοιμον τὸν ἵππον τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ κυρίας.

Ὁ μαρκήσιος ἠτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ νομίζων ὅτι τις τῶν προσκεκλημένων ἤθελε ν’ ἀπολαύσῃ τὴν ἡδύτητα πρωϊνοῦ περιπάτου, ὅτε κτύπος ἤκούσθη εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν.

Ὁ δ’ Ἀμβαρὲς, περιχαρὲς, φέρων δέσμην ἡλιοτροπίων εἰς τὴν κομμοδοχὴν ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ φίλῳ του.

-- Πῶς δὲν κοιμάσαι; ἀνέκραξε.

— Ὅχι ἔχανα πολὺ. Θαυμάσιος τόπος ἐξαίσιος πύργος.

— Ἀληθῶς! Ἀλλά, φίλε μου, ἡ λαμπρότης τῶν μερῶν τούτων εἶναι ἐξαίσιον.

— Μὴ παραφέρεσαι! Τίνος εἶναι ὁ ἵππος ἐκεῖνος; Ὅχι γνωρίζεις σύ.

— Πῶς! εἶπεν ὁ δ’ Ἀμβαρὲς, εἶναι ὁ Ζέφυρος.

— Τί εἶναι αὐτὸς ὁ Ζέφυρος;

— Ἀληθῶς, σὺ δὲν γνωρίζεις. Ὁ Ζέφυρος εἶναι ὁ προσφιλεῖς ἵππος τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ.

— Ὅχι ἐξέλθῃ τόσῳ πρώτ;

— Ναί, βεβαίως. Εἶναι ὀλίγον φανταστικὴ ἡ νεαρὰ κληρονόμος· ἔχει ἰδικὰς τῆς συνθείας, ἀλλ’ εἶναι θελκτικωτάτη.

— Καὶ πῶς βαίνει ἡ ὑπόθεσις;

— Καλλίστα. Χθὲς εἰς τὸ γεῦμα ἦτο χαριεστάτη. Μὲ βλέπει περιχαρῇ. Ἡ μαρκησία ἐπίσης μοι ἔδωκε πολλὰς ἐλπιδάς. Οὐδὲν τῇ ἐλλείπει, χάρις, καλλονή, πνεῦμα καὶ περιουσία βασιλική!

— Εἶδα τὴν Ζουάνναν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ροζέ συνωφρωθεῖς.

— Ἦτο πολὺ ἀνῆσυχος καὶ τετραγμένη.

— Σιωπὴ! Μὴ προφέρεις αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐδῶ! Οἱ Φοντραῖλ δὲν γνωρίζουσιν ἀκριβῆς, ἀλλ’ ἔχουσιν ἀμφιβολίας.

— Ἡ Ζουάννα δυσπιστεῖ. Οὔτε κἂν τῆς ἔγραψες.

— Τῆς ἔγραψα χθές. Τῇ ἐπαναλαμ-

βάνω ὅτι τὸ ταξιδιόν μου δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ. Τί θέλεις νὰ τῇ γράψω.

— Βεβαίως ἔπρεπε νὰ ψευσθῇς. Ἡ θέσις σου εἶνε δυσχερής. Ποῦ πηγαίνει ἡ ὠραία μνηστὴ σου αὐτὴν τὴν ὥραν;

— Ὅπου τύχει. Πλανᾶται ὡς ἡ Ἀρτεμις. Φρική τις νὰ τὴν βλέπῃ καλπάζουσιν. Θέλεις νὰ τὴν ἀκολουθώμεν;

— Νὰ τὴν στενοχωρήσωμεν! παρετήρησεν ὁ μαρκήσιος.

— Τούναντίον! Τί ἰδέα. Ὅχι χαρὴ πολὺ μάλιστα. Δύο θαυμασταὶ ἀντὶ ἐνός.

Ἀληθῶς ἡ Καικιλία φοροῦσα κυανθὴν ἀμαζόνα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

Ὁ δ’ Ἀμβαρὲς μετὰ τοῦ Μάξιμου ἀνῆλθον ταχέως τὴν κλίμακα, ἔφθασαν δὲ εἰς τὸν διάδρομον, καθ’ ἣν στιγμὴν ἡ νεανίς, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Βινίκ, ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, εἶπεν ὁ κόμης, νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν φίλον μου Μάξιμον.

— ὦ! εἶπεν ἡ Καικιλία τείνουσα τὴν χεῖρα τῷ Μαρκησίῳ, εἰμεθα παλαιοὶ γνωστοί. Ἄν ὁ κύριος δὲ Πρέλ εἶναι φίλος σας, εἶναι ἐπίσης καὶ ἰδικός μας καὶ δὲν εἰσθε ζηλῶτον διὰ τοῦτο. Ἡ φιλία δὲν εἶναι ὡς ὁ ἔρω. Τὴν φιλίαν δύναται τις νὰ τὴν μερισθῇ, ἐνῷ τοῦτο διὰ τὸν ἔρωτα εἶναι ἀπηγορευμένον, ὡς φαίνεται.

— Θέλετε νὰ σὰς συνοδεύσωμεν; ἠρώτησεν ὁ Ροζέ.

— Ὅταν θέλετε, ἀπήντησεν ἐκείνη ἀδιαφόρως· φοβοῦμαι ὅμως ὅτι καὶ σήμερον θὰ σὰς ἀποπλανήσω ὡς χθές.

Καὶ ἀποτεινομένη τῷ ἵπποκόμῳ:

— Βινίκ, εἶπεν ἐπιτάσσουσα ἡρέα, ἐτοίμασε διὰ τοὺς κυρίους τοὺς ἵππους, τοὺς ὁποίους θὰ ἐκλέξωσι. Προχωρῶ βᾶδην εἰς τὴν μεγάλην δεινροστοίχιν.

Καὶ διὰ τοῦ μαστιγίου τῆς ἐδείκνυε μεγάλην δεινροστοίχιν πλατεῖαν ὡς βασιλικὴν ὁδόν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ δ’ Ἐστρέλ σφριγῶν ἐν τῇ στολῇ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῶν δραγόνων, ἐξήρχετο τῆς αὐλῆς ἵππεύων ἐξαίρετον φορβᾶδα.

— Καὶ ἄλλος διὰ νὰ τὸν σπεύρῃ καθ’ ὁδόν, εἶπε καθ’ ἑαυτὴν ἡ Καικιλία. Εὐτυχῶς δὲν εἶναι δύσκολον.

Ὁ δ’ Ἐστρέλ ἦλθε πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἐχαίρετίσε.

— Ποῦ διευθύνεσθε, λοχαγέ; ἠρώτησε γελῶσα ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ.

— Ἀλλ’ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Πρὸς τὸ Πενόε;

— Ναί, ἀληθῶς. Θέλω νὰ λάβω ἐν σχεδίασμα. Μοὶ ἀρσέκει πολὺ ἡ μικρὰ ἐκείνη ἔκτασις.

— Πηγαίνετε λοιπόν, κατευόδιον.

Ὁ δὲ Πρέλ καὶ ὁ φίλος του ἦσαν εἰς τοὺς σταύλους ἐκλέγοντες τοὺς ἵππους των.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Βινίκ, πῶς πρέπει νὰ κάμετε γρήγορα, ἂν θέλετε νὰ φθάσετε τὴν δεσποινίδα· ὁ Ζέφυρος τρέχει πολὺ.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὰ μέρη; ἠρώτησεν ὁ δὲ Πρέλ.

— Βεβαίωτατα! ἔχει μονοπάτια ποῦ ἡ δεσποινὶς τὰ ξεύρει. Εἶναι κακὰ μέρη τὰ βάλτα.

— Λοιπὸν τί θὰ πράξωμεν;

— Ἀκολουθήσατε τὴν δεσποινίδα καὶ δὲν ἔχετε φόβον. Ἐχετε τὸν νοῦν σας.

Ὁ Μάξιμος καὶ ὁ δ’ Ἀμβαρὲς εἶχον ἱπεύσει δύο εὐγενεῖς ἵππους.

Διευθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ διενηθύνθη καὶ ἡ νεανίς, ἣν μόλις διέκρινον ἤδη ἐν τῇ δεινροστοίχῳ.

Ἀλλ’ οἱ δύο ἱππεῖς εἰς μάτην ἠγωνίζοντο, δὲν ἠδύναντο νὰ καταφθάσωσιν αὐτήν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐκάλπαζεν ὀλονὲν σείουσα ρινόμακτρον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς, ὡς εἰ προεκάλει αὐτοὺς νὰ τὴν καταφθάσωσι.

Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισαν ὅτι αὕτη ἐβράδυνε τὴν πορείαν τῆς ἀναμένουσα αὐτούς.

Ἀληθῶς ὁ Ζέφυρος ἔβαινε βᾶδην εἰς τὸ δάσος.

Οἱ δύο ἱππεῖς ἠννύοντο διατί ἔσταματῆσε.

Ἀνὴρ ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς φέρων καρβίαν ὑπὸ μάλης ἐπλησίασε τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ τὸν πῖλόν του.

— Εἶσαι σὺ, Ζεαννίνε, εἶπεν ἡ Καικιλία.

Ὁ Μάξιμος καὶ ὁ δ’ Ἀμβαρὲς ἐβράδυνον ἐκ διακρίσεως.

— Πόθεν ἔρχεσαι ἀπ’ ἐδῶ;

— Ἀπὸ τοῦ Πενόε. Ἐπῆγα νὰ μάθω τί κάμνει ἡ κυρία Κερανδάλ.

— Ὑποφέρει πάντοτε ἡ ταλαίπωρος;

— Ναί, δεσποινίς. Ἐχει ἀγνωστὴ ἀσθένεια.

— Καὶ οἱ ἄλλοι; Δὲν τοῖς λείπει τίποτε;

— Ὅχι, μὰ εἶναι πολὺ λυπημένοι. Τώρα μάλιστα ποῦ δὲν εἰμποροῦν νὰ κυνηγήσουν.

— Καλῶς, Ζεαννίνε. Ἀς ἔχουν ὑπομονήν. Ἡ μήτηρ μου θέλει νὰ με νυμφεύσῃ διὰ ν’ ἀποσυρθῇ εἰς τὰ εἰς Μεσημβρίαν κτήματά της.

Καὶ κύπτουσα ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου τῆς, ὃν ἐθώπευσε διὰ τῆς χειρὸς κατῆλθε κατωφερῇ ἀτραπὸν πρὸς τὸ ἔλος.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

* Κ.

Εἰς τὸ προσέχεις:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΙΣΣΗΝ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ